

[Økonomi- og handelsministeren.]

medlemslandene, som skal kommentere Kommissionens rapport før Rådets videre behandling af den. Det ventes, at den første diskussion i Rådet kan finde sted inden udgangen af indeværende år.

Når jeg har nævnt disse indtil nu ret foreløbige overvejelser, er det, fordi det utvivlsomt ikke mindst er på det industrielle og teknologiske område, at fællesmarkedet vil få stigende økonomisk betydning i de kommende år.

Det er naturligt også at gøre nogle bemærkninger om Fællesskabernes samarbejde på det sociale område. Romtraktaten er her ikke særlig forpligtende, idet man konkret kun pålægger medlemslandene pligt til at gennemføre lige behandling af Fællesskabets borgere, når de i kraft af traktatens bestemmelser om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udøvelse af tjenesteydelser må tage ophold på en anden medlemsstats område end deres hjemlands.

Herudover er Romtraktaten begrænset til en generel målsætning, idet traktatens fædre har ment, at sociale forbedringer mere eller mindre automatisk ville følge af de forbedrede økonomiske forhold, som samarbejdet på andre områder skulle muliggøre. Målsætningen er en forbedring af de sociale vilkår, men hvorledes dette nærmere skal ske, er i traktaten betragtet som medlemsstaternes egne anliggender. Samarbejdet har da også hidtil først og fremmest bestået i en række ikke-forpligtende henstillinger til medlemslandene fra såvel Kommissionen som Rådet og i et dagligt praktisk konsultativt samarbejde med arbejdsmarkedets parter og de sociale myndigheder i medlemslandene.

De planer, som nu foreligger for Fællesskabets udvikling henimod en økonomisk og monetær union og om gennemførelse af en industripolitik, har medført, at medlemslandene erkender, at der er behov for et mere effektivt samarbejde også på det sociale område. Hermed er ikke tænkt på, at man vil forlade princippet om medlemslandenes selvbestemmelsesret på dette område, men på, at det som et led i de økonomisk-politiske rådslagninger er naturligt at inddrage en socialpolitisk målsætning, som sigter på en almindelig forbedring af det sociale niveau i medlemslandene. Dette er blandt andet en

forudsætning for, at det bestående fælles arbejdsmarked kan fungere i praksis.

Man betragter imidlertid dette som et langt større og mere omfattende spørgsmål end blot en forbedring af medlemsstaternes sociale lovgivning. Først og fremmest erkender man, at det i realiteten ikke vil være muligt at gennemføre de foran omtalte planer for det fremtidige samarbejde, uden at det sker i nært løbende samarbejde med arbejdsmarkedets parter. For det andet erkender man, at de lande, hvis sociale niveau ligger lavere end de landes, der er længst fremme, hurtigt må bringes op i nærheden af de mest fremskredne medlemslande.

Jeg har opholdt mig ved dette punkt, fordi det synes at være en udbredt misforståelse, at man i fællesmarkedet omgås med planer om at tilvejebringe en harmonisering på det sociale område ved at tilnærme de sociale niveauer til et gennemsnit. Tanken er tværtimod at gøre det muligt for de lande, som er bagefter på dette område, at følge med de mest avancerede.

Som det første praktiske udslag af denne tankegang har Fællesskaberne for nylig etableret et fast rådgivende organ sammensat af repræsentanter for Fællesskabets myndigheder på den ene side og af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter på den anden. Dette organ er kompetent til at drøfte ethvert spørgsmål inden for Fællesskabernes samarbejde: ud fra sociale og arbejdsmarkedspolitiske synspunkter. I modsætning til flere andre af Fællesskabets rådgivende institutioner har dette organ selvstændig adgang til at tage initiativ over for Rådet og Kommissionen.

Jeg er nu nået til de afsluttende bemærkninger i denne lange redegørelse.

Danmark forhandler om medlemskab på grundlag af beslutninger truffet af folketinget, senest bekræftet ved den dagsorden, der blev vedtaget under markedsdebatten den 11. november i fjor. Formålet med redegørelsen i dag er derfor først og fremmest at givet folketinget en fremstilling af forhandlingernes forløb. Denne fremstilling fører mig til den konklusion, at både de britiske og de danske forhandlinger har udviklet sig nogenlunde så tilfredsstillende, som man på forhånd kunne have håbet. Man står nu over for en afgørende fase i forhandlingsfor-